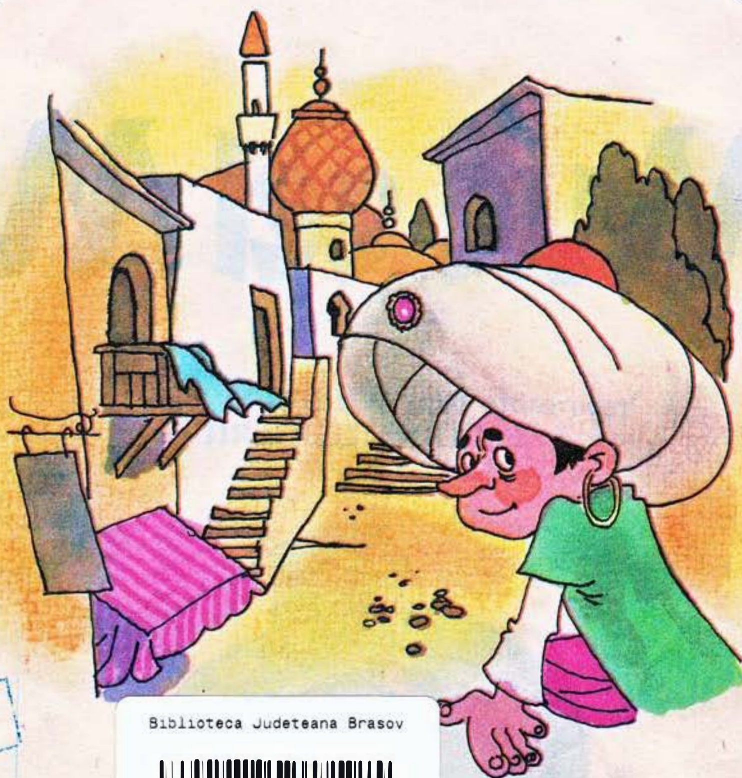
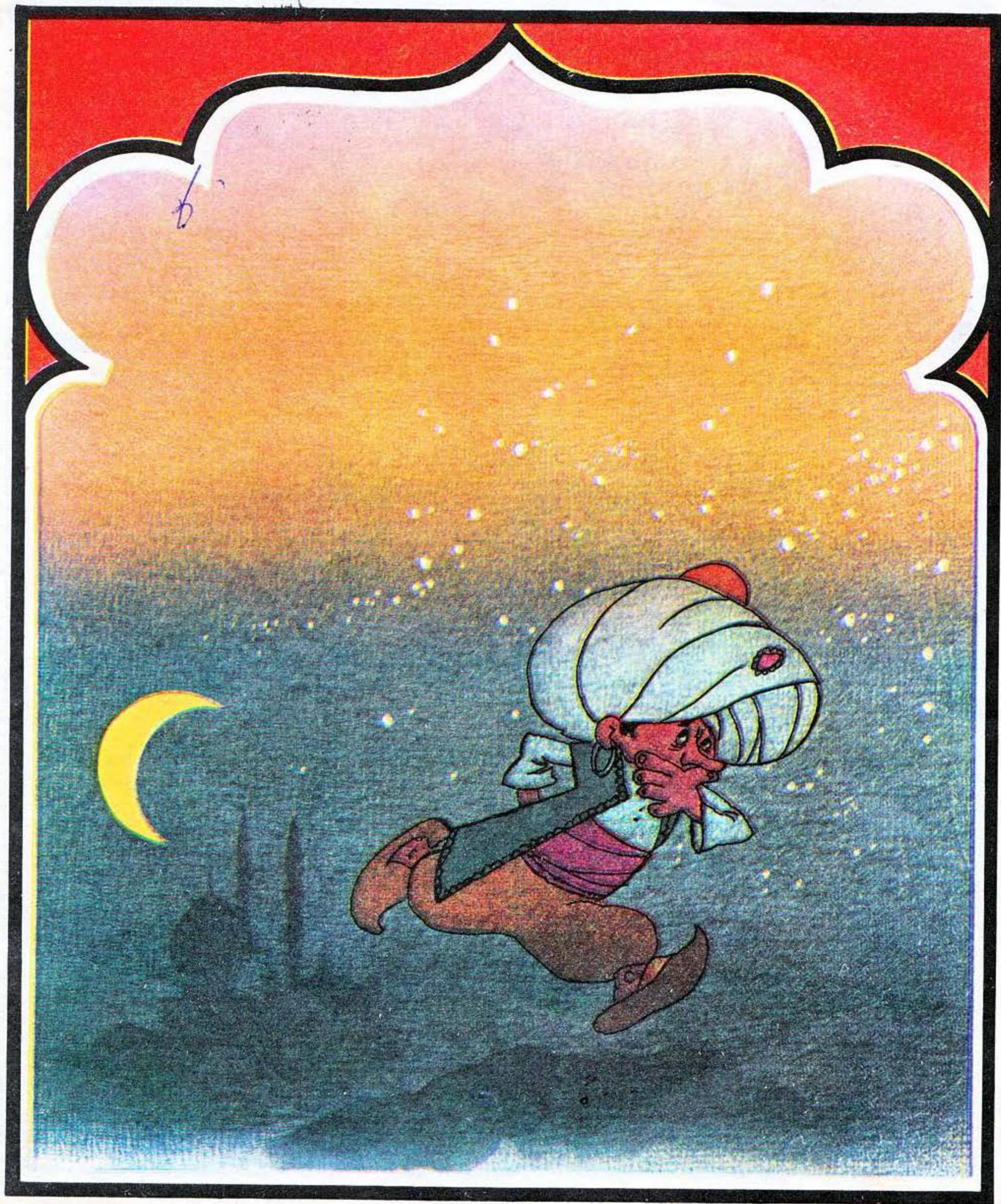
Muc cel Mic

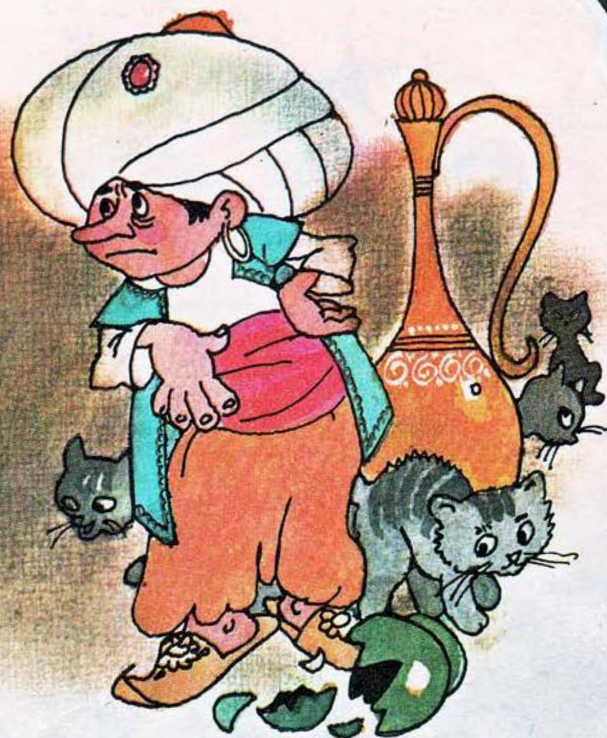

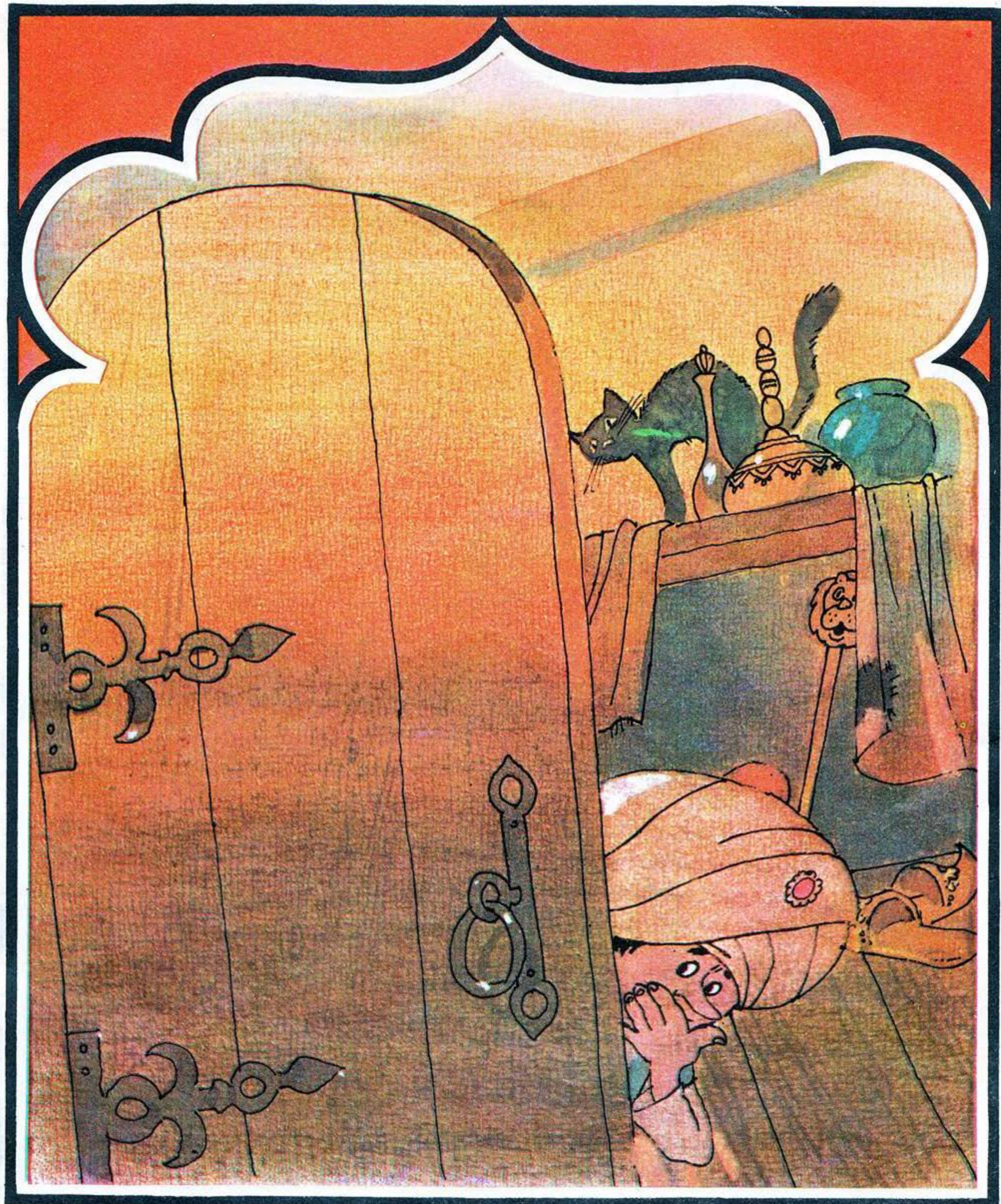

Pe vremea cînd eram copil, trăia în orașul meu, Nicheea, un om căruia i se zicea Muc cel Mic. Avea o înfățișare tare ciudată. Știți cum arăta? Deși era un flăcău bătrîn, nu măsura în înălțime mai mult de cîteva picioare, iar trupul lui cel mic și plăpînd, ca o așchie, purta un cap mare, mare de tot, înfășurat într-un turban și mai mare. Era îmbrăcat de tot hazul, cu o fărîmă de feregea, de sub care se zăreau niște șalvari largi, încinși cu un brîu lat, iar în brîu era înfipt un hanger atît de lung, că anevoie îți puteai da seama dacă Muc își poartă hangerul sau hangerul îl poartă pe el. Mergea tîrîndu-și picioarele din pricina imineilor uriași și-mi stîrnea o poftă nebună de șotii omulețul acesta încălțat cu două bărcuțe.

N-am să-l uit pe Muc cel mic cît voi trăi poate şi fiindcă, din pricina lui, am mîncat o dată de la tata o bătaie soră cu moartea. Apoi, ca lecţia să fie deplină, tata mi-a istorisit povestea micului Muc, care era copilul unui om de vază din Nicheea. Avusese bietul de el o copilărie tare tristă din pricina înfăţişării lui atît de ciudate. Tată-său nu-l prea băgase în seamă, iar cînd bătrînul murise, neamurile îl goniseră pe băiat, îndemnîndu-l să-şi caute norocul în lumea largă. O singură rugăminte avusese înainte să plece (şi ea îi fusese împlinită). Ceruse hainele tatălui său şi plecase în lume îmbrăcat în straiele acestea uriaşe, purtate de Mucrah, ce fusese un om voinic şi înalt. Le retezase Muc pe la poale, dar de strîmtat uitase să le strîmteze.

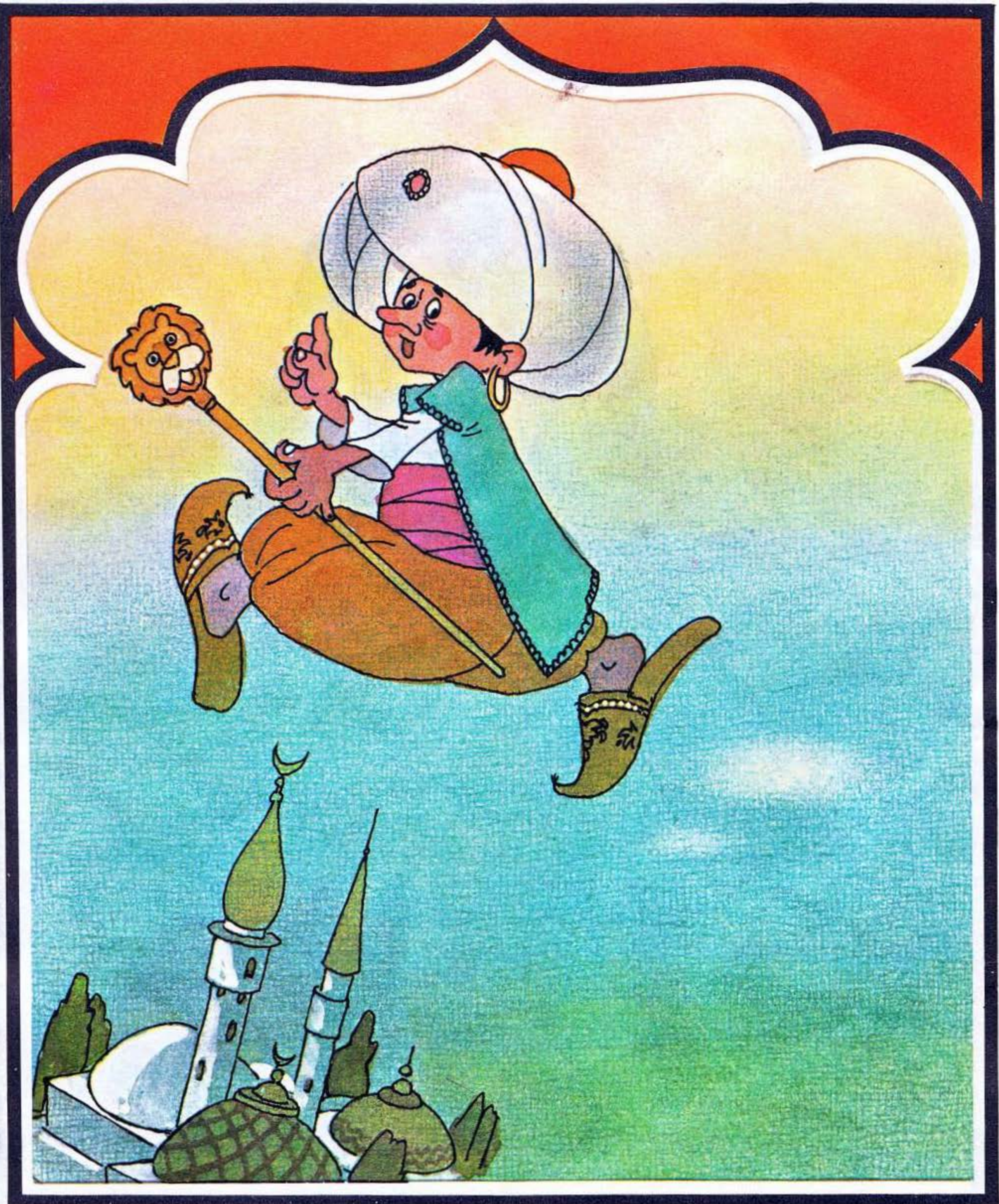

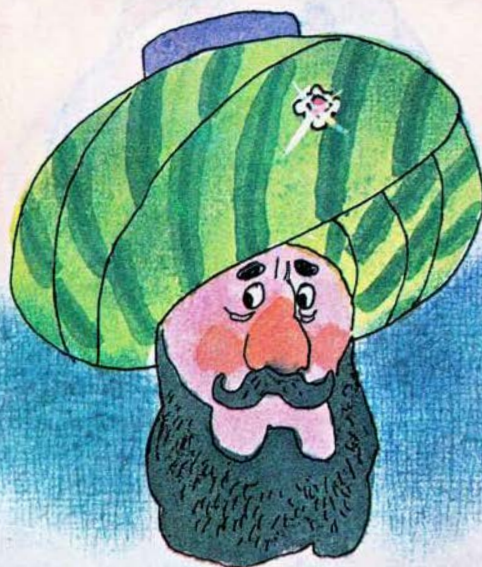
Plecînd de-acasă, a treia zi, istovit de mers, amărît şi flămînd, zări în depărtare o cetate cu minarete şi steaguri colorate, aşa că-şi adună toate puterile să ajungă la porţile ei. Dar odată ajuns nici o uşă nu i se deschise şi nimeni nu-l îmbiă. În faţa unei case zări o bătrînă care-şi chema cu glas cîntat, de la fereastră, pisicuţele şi cîinii să vină la masă, aşa că Muc îşi luă inima în dinţi şi păşi în urma animalelor ce se-ndreptau glonţ spre bucătărie.

— Ce cauţi aici? îl întrebă femeia mirată să-l descopere în alaiul musafirilor.

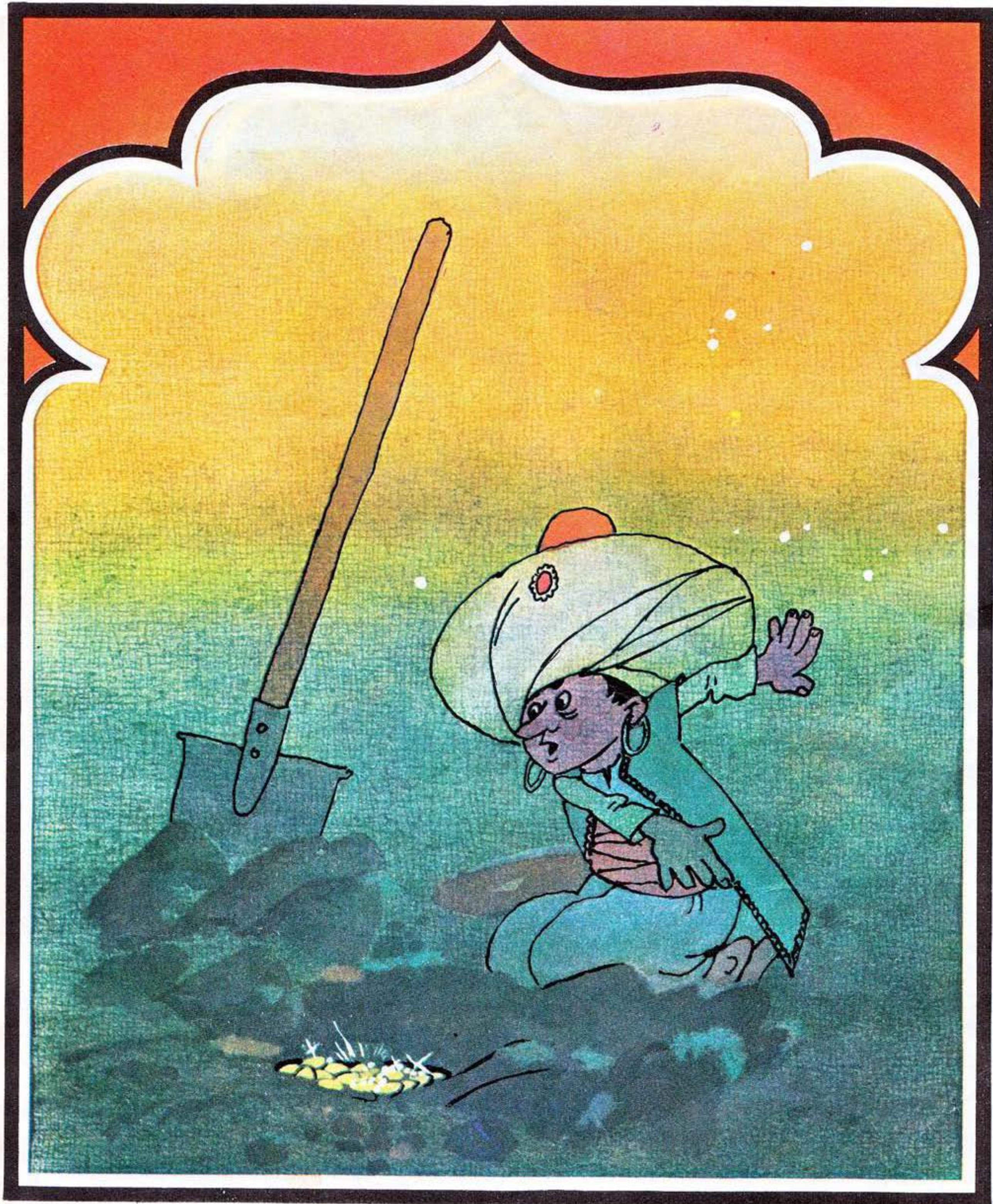
— Ai chemat pe toată lumea la masă şi fiindcă sînt tare flămînd am venit şi eu.

Bătrîna amuzată îl primi, iar apoi înduioşată de trista poveste a omuleţului îl întrebă dacă nu vrea să rămînă în slujba ei. Muc cel mic se învoi pe dată să rămînă slugă la cucoana Aharţi. O vreme lucrurile au mers bine, dar apoi pisicile au devenit tot mai zvăpăiate,

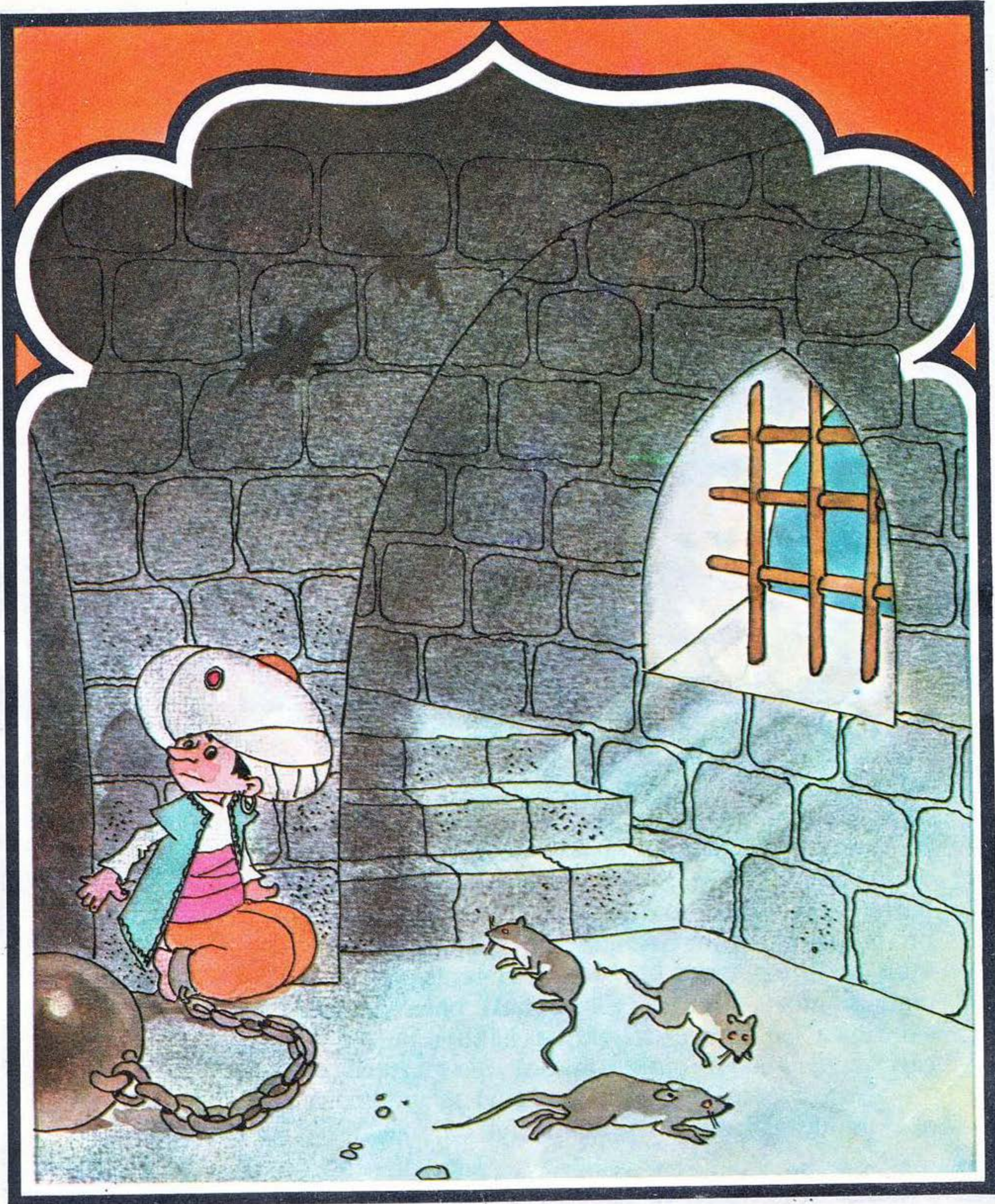

făcînd tot soiul de stricăciuni ce-aveau s-o supere pe stăpînă. Vina cădea pe micul Muc şi degeaba încerca el să se dezvinovăţească. Tot mai mîhnit, micul Muc hotărî că trebuie să-şi părăsească slujba, dar neprimind simbria promisă, înţelese că avea să şi-o ia singur. În casa bătrînei era o cămară mereu încuiată. Nu cumva bătrîna ascundea acolo vreo comoară? Într-o bună zi, un căţeluş vitregit, care-l îndrăgise pe Muc pentru bunătatea lui, îi arătă drumul pînă la încăperea aceea. Nici urmă însă de bani. Ochii i se opriră asupra unor conduri uriaşi, tocmai buni să-i înlocuiască imineii, făcuţi ferfeniţă. Mai luă cu el şi un toiegel cu măciulia ca un cap de leu, să-i fie tovarăş de drum. Apoi o zbughi mîncînd pămîntul de frica bătrînei. Nu mică-i fu mirarea cînd înţelese pe ce conduri pusese mîna, căci nu mergea ci zbura cu aceste încălţări, de bună seamă vrăjite, ca să

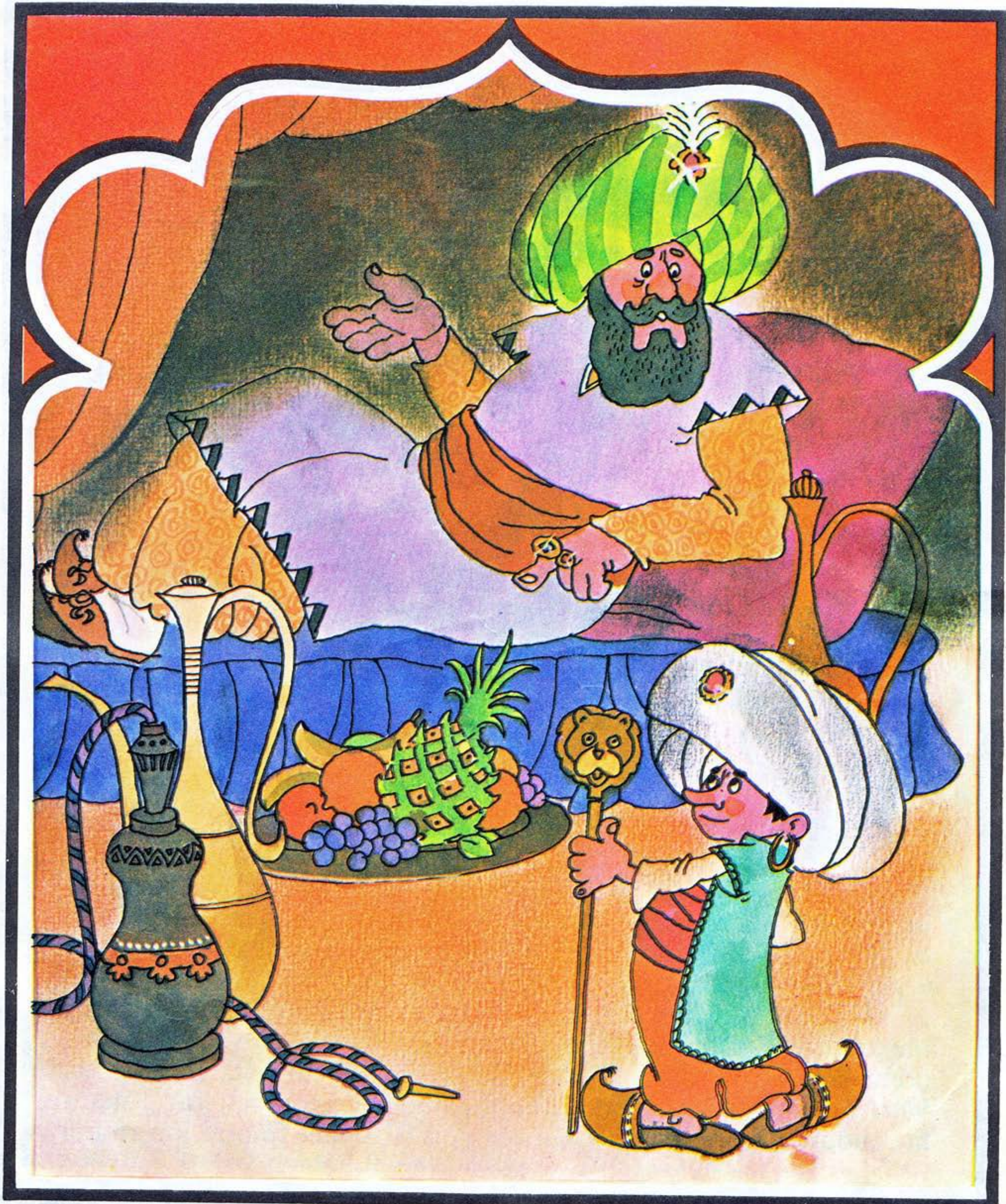
nu mai vorbim de toiegelul cu cap de leu în stare să veastească unde sînt toate comorile din pămînt. Puse la încercare puterea condurilor şi, cînd izbuti în sfîrşit să se învîrtească precum o sfîrlează, se înălţă într-o clipă în văzduh. Aşa se trezi Muc într-o piaţă cu tot soiul de tarabe în jurul cărora forfotea o mulţime pestriţă. Se duse la păzitorul robilor spunîndu-i că ar dori să intre în slujba împăratului ca ştafetă, dar acesta privi cu mare neîncredere pe omuleţul cel caraghios cu picioarele de o şchioapă. Pînă la urmă fu oprit la curte, căci împăratul, care aflase de neobişnuitul omuleţ, spera să se distreze pe socoteala piticului, la întrecerea dintre alergători. Muc fu întrecut la început, dar apoi, spre marea mirare a spectatorilor, omuleţul cu picioarele

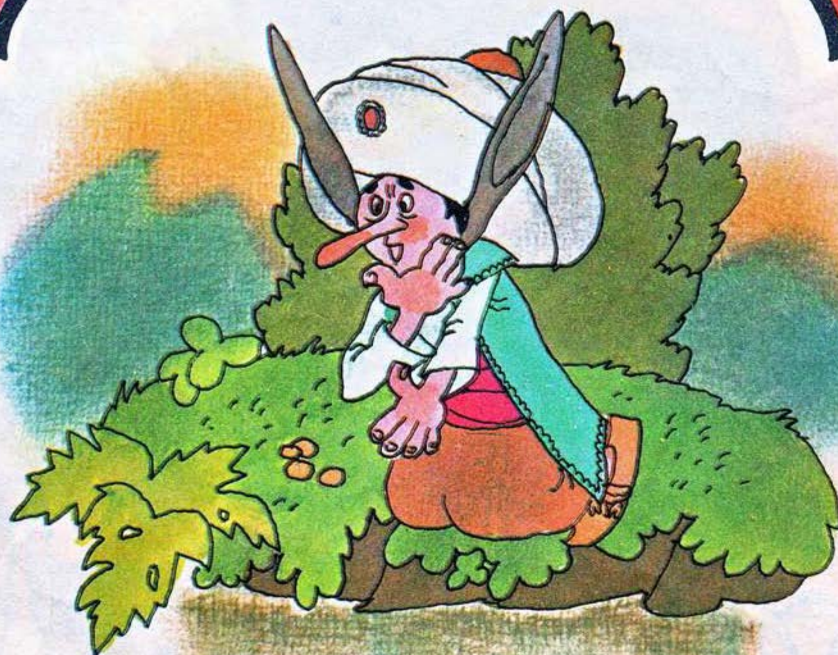

cît o şchioapă ieşi învingător. Aşa deveni Muc ştafeta de frunte a împăratului. Avea mare trecere la împărat căci îi îndeplinea toate poruncile şi mai ales pe cele de taină. Numai că ceilalţi slujitori nu-l vedeau cu ochi buni. Micul Muc nu băgă în seamă aceste uneltiri, ba se gîndi, amintindu-şi de toiegel c-ar putea să găsească o comoară, pe care s-o împartă curtenilor pentru ca ei să-l îndrăgească. Într-o seară, plimbîndu-se prin grădina palatului, ajunse într-un colţ îndepărtat şi deodată simţi că toiegelul îi saltă în mînă coicănind de trei ori în pămînt semn că nimerise chiar peste aur. Comoara îi dădu mult de furcă pentru că Muc avea braţe tare firave iar cazmaua era mare şi grea. În sfîrşit găsi o oală plină cu galbeni, dar neputînd s-o ridice îşi umplu straiele cu bănuţii de aur. Noroc de conduri, căci altfel n-ar fi putut să facă nici un pas sub povara de aur.

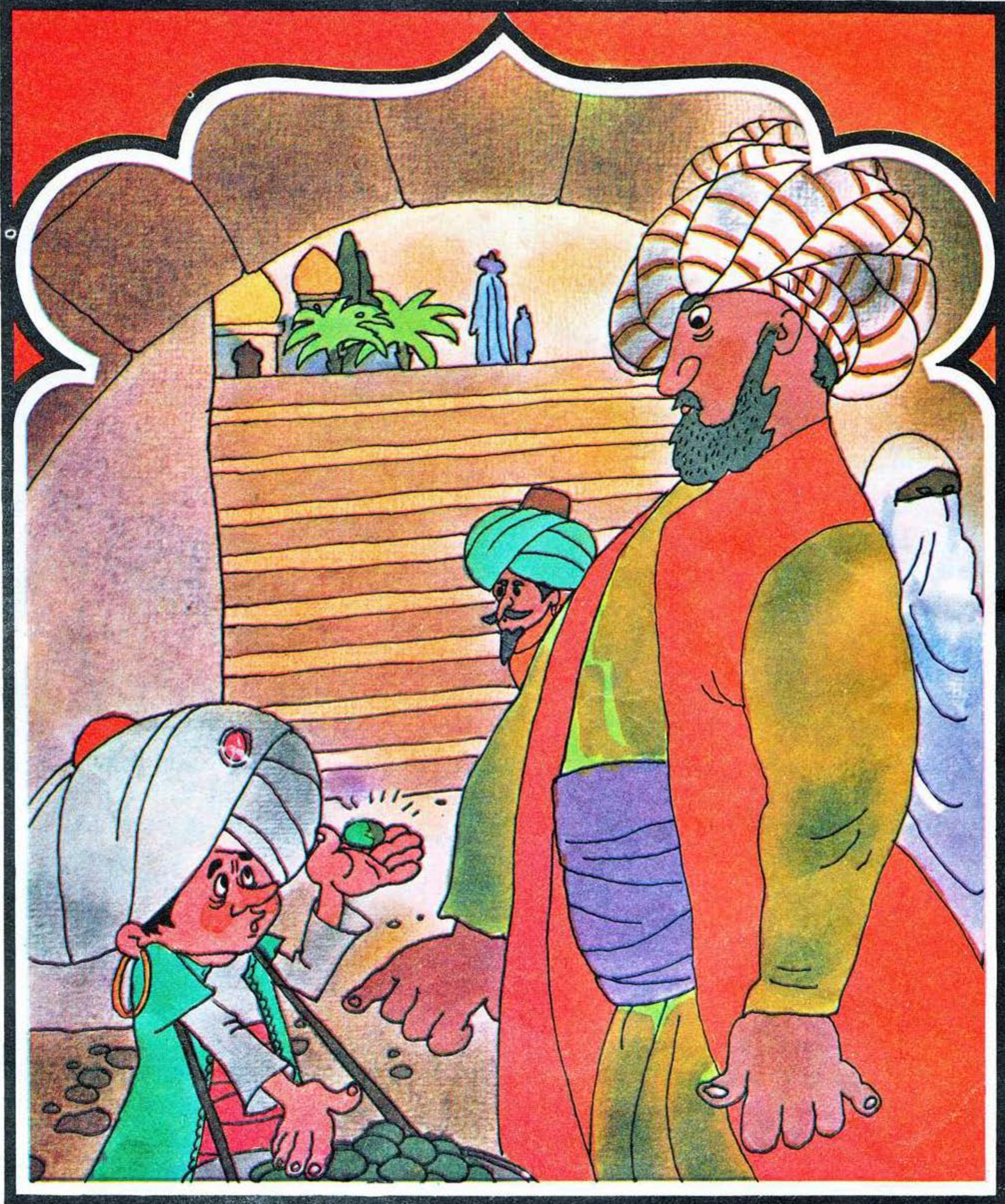
Numai că Muc greşea tare cînd se gîndea că prietenii adevăraţi se dobîndesc cu aur. Duşmanul lui cel mai aprig nu era altul decît

vistiernicul Arhaz, căci el îl socotea nici mai mult nici mai puţin decît un hoţ ce dăduse iama în visteria împărătească. În urma acestor uneltiri, micul Muc fu ferecat în lanţuri şi zvîrlit în turn, iar vistiernicul îşi duse acasă aurul din oală; nu spusese nimănui că pe fundul oalei cu galbeni se afla un răvaş în care Sadi-împărat arăta că îngropase o parte din visteria sa cînd vrăşmaşul năvălise în ţară.

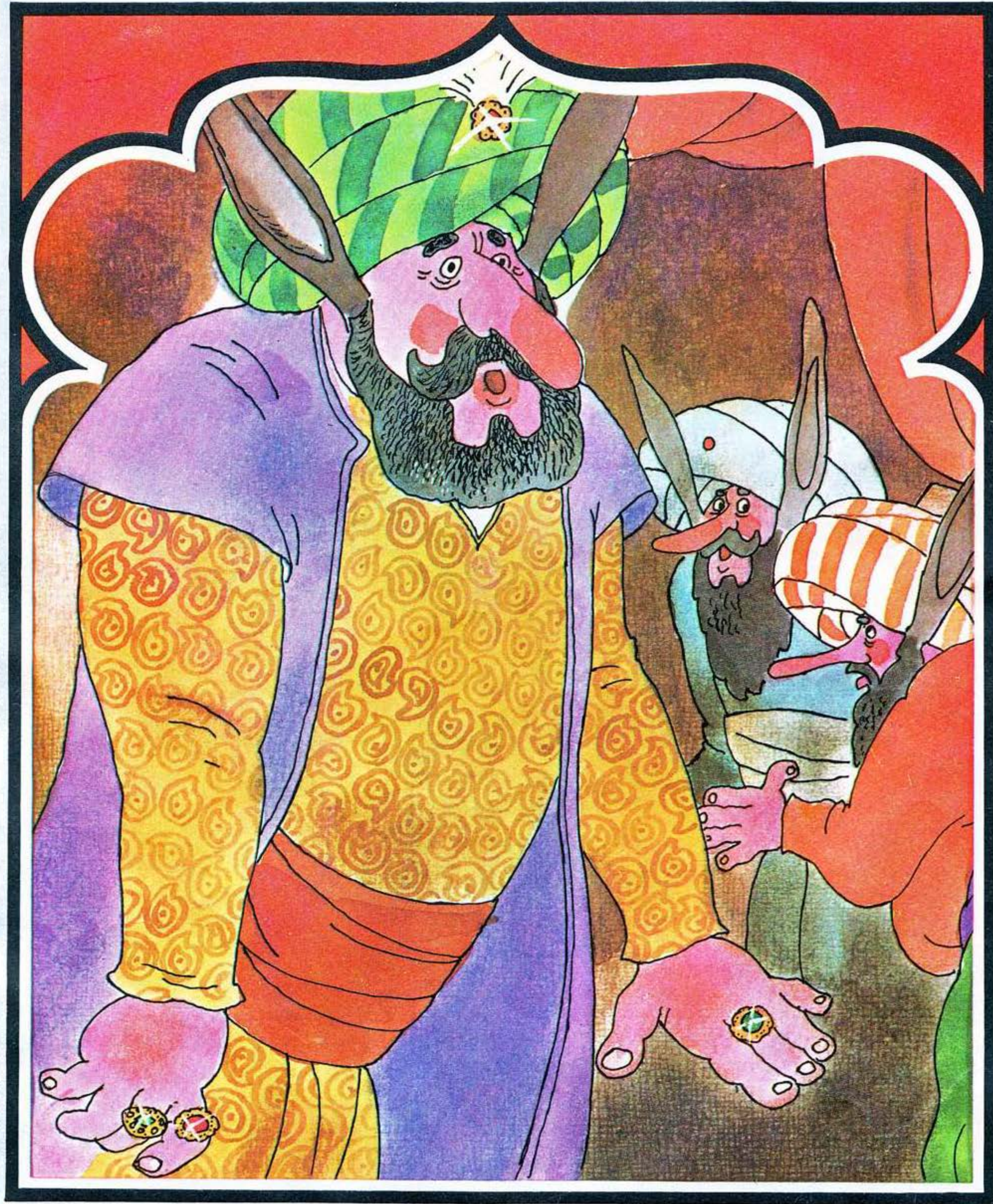
În temniţă, Muc cel mic se gîndea cum să scape. Trimise vorbă împăratului că-l roagă să-i îngăduie o întîlnire şi-i dezvălui însuşirile acelui baston vestitor de comori, cerîndu-i în schimb viaţa şi libertatea. Sătul de temniţă, Muc îi mărturisi împăratului că tot meşteşugul stătea în condurii năzdrăvani, fără să-i spună cum trebuie folosiţi. Împăratul

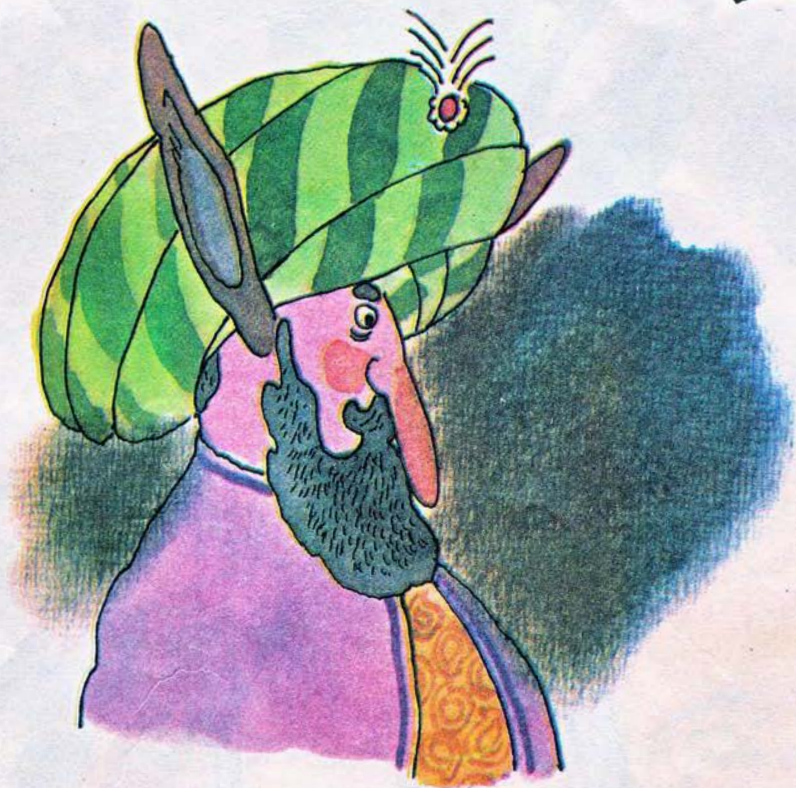

îi încălţă şi începu pe dată să gonească, dar necunoscînd taina opririi lor alergă pînă căzu la pămînt fără simţire. Mînios cînd îşi veni în fire, îl alungă pe Muc din ţara lui, oprindu-i toiegelul şi condurii pe care-i încuie în visterie.

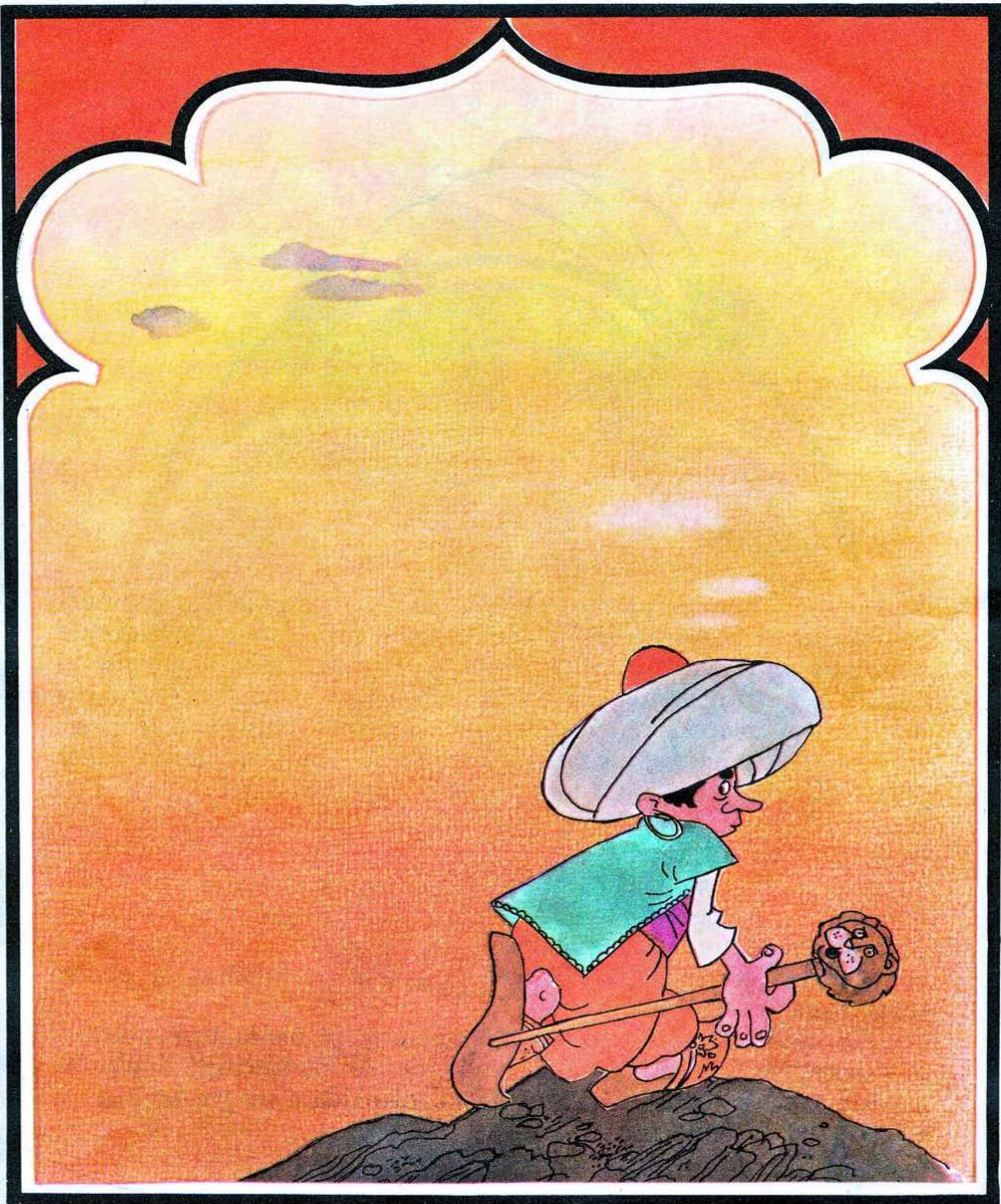
Mai sărac ca oricînd. Muc porni la drum blestemîndu-şi prostia şi nepriceperea la oameni. După ce merse vreme de opt ceasuri, ieşi din împărăţia unde suferise atîta şi ajunse într-o pădure. Istovit şi copleşit de mîhnire, chinuit de gînduri negre, Muc adormi. Cînd se trezi, foamea îi dădea ghes, aşa că începu să caute de-ale gurii. Chiar în pomul sub care adormise zări nişte smochine frumoase. Aşa că le mîncă în grabă, cu mare poftă. Dar cînd să-şi potolească setea cu apa din pîrîu se îngrozi văzîndu-şi capul şi aşa uriaş pe trupul lui pirpiriu, împodobit de două urechi de măgar şi de un nas gros şi lung.

— Asta da noroc! Urechi de măgar! Aşa-mi trebuie, că i-am dat norocului cu copita ca un măgar.

Mai tîrziu, foamea îl răzbi din nou aşa că culese din nou cîteva smochine că tot nu era altceva de mîncare. Cînd să vrea să-şi ascundă urechile sub turban, descoperi cu uimire că lungile şi clăpăugile podoabe îi dispăruseră ca prin farmec. Pricepu lesne cum s-au petrecut lucrurile. Aşa că culese smochine din amîndoi pomii şi se-ntoarse în ţara pe care o părăsise de curînd. Îşi schimbă straiele şi se aşeză în cel dintîi tîrg ca un neguţător, aşteptînd să-şi vîndă marfa.

Veni marele bucătar care se minună de așa trufandale și cumpără pe dată pentru masa împăratului smochinele prea frumoase. La ospăț împăratul se bucură peste măsură în fața fructelor minunate și împărți tuturor mesenilor din smochinele aflate la mare cinste. Apoi înfulecă și el cu lăcomie și brusc începură să-i crească niște urechi uriașe, iar nasul i se lungise ajungîndu-i peste bărbie. Toți mesenii își dădură seama că poartă la rîndul lor asemenea podoabe îngrozitoare. Toți vracii din lume fură chemați să afle leacul unei asemenea boli blestemate, dar degeaba.

Așa că Muc se puse pe treabă și vindecă pe un prinț. Împăratul îl invită în visterie să-l răsplătească, îndemnîndu-l să-și aleagă ce poftește din comorile lui, numai să-l scape de pacostea ce dăduse peste el. Muc luă condurii și toiegelul și-l osîndi pe împărat să poarte toată viața urechi slute.

De atunci Muc își duce traiul singuratec pe meleagurile noastre. E supărat pe oameni dar a dobîndit multă înțelepciune după cîte a pătimit și, cu toată înfățișarea lui neobișnuită, e un om vrednic de laudă și nu de batjocură.

